

Zrzavoflekatý ráno. Vstanete, moc nežijete, jste rádi, že dejcháte....A z bydlíku se vám v ústrety vyřítí zrzavej preclík, kterej metá kozelce, řehtá se na celý kolo a máchá vocáskem do stran, jak celej pluk šilenejch Tatarů šavlema. Vyhodí vám to úsměv na rtu a říkáte si, kde sakra furt bere ty kýble energie?? A než máte šanci se vůbec třeba i nad tím zamyslet, zavalí vás hromada flekůch s něžností urvaný laviny. (Hm, možná jí měli pojmenovat spíš Avalanche=lavina, to by k ní bylo takový příhodnější ta lavina ☐). Poctivě je oba mudláte a prokopáváte se prostorem.

Zrzavej preclík se na vteřinu odpojí a hodí šíbru do bydlíka. Vyloví z něj hnusnou oslitanou a mokrou kachnu v peleríně (která už jen vzdáleně připomíná tu hračku, kterou si domů donesl minulou středu) a cválá zpátky, aby vás s ní orazítkoval na stehně, na druhým stehně a taky za zadku - poctivě každou půlku zvlášť, asi aby to bylo komplet. To už trošku toužíte mít v ruce třeba plácačku na mouchy, kterou byste se mohli bránit. Ne, plácačku ne, spíš pádlo, abyste se mohli bránit účinně. Protože tou dobou už nemáte ani jednu bačkoru, oči jste ještě nerozlepili a jste komplet osliznutý a promáčený od kachny a taky poštipáný na rukou. To zas vod tý husy. Husy flekatý, která tajtrdlíkuje kolem a štípe do vás. Láskyplně. Ale tak láskyplně asi, jako krokadýl.

“No, vy ste výýborný, výýýborný ste, vy pipiny pitomý!” Pohovoříte na oplátku láskyplně k nim. A pipiny výborný jsou nadšený, že je k nim láskyplně hovořeno a přidají na intenzitě razítkování a ščípání. Zbejvá vám něco jinýho, než je zmasakrovat? No nezbejvá a tak je přepadnete a masakrujete je, co to jde. Páč voni jsou dva a vy jen jeden, tak mají převahu, takže lavina vás systematicky zadupupává do země a šilenej preclík vám narve ten humus, co býval kachnou, do gezichtu. To rozhodne o ukončení bojů a dočasným příměří a vy vpadnete do kópelky, kam jste už před půl hodinou směřovali. Umejt si ten humáč z obličeje a vycídit si chrup.

A mezi dveřma se pravidelně, jak na vorloji, střídá :

zrzavej preclík s kachnou v kušně, kterou vám jako obklad přikládá tu sem tu tam po celý dýlce spodní části těla, nedbaje vašich protestů a

flekatá husa, která vás nutně musí ščípnout

Pak konečně nastane ten moment, že dojde ke vzájemné komunikaci mezi preclikem a husou, kdy v popředí zájmu už nejste vy, ale humáčoidní kachna. Kterou každý uchopí z jedné strany a vám se mezi futry naskytne obrázek, jak flekatá husa škubavým pohybem mizí ze záběru, vlečena zrzavým preclikem zakousnutým do plyšáka směr kuchyň. Oddychnete si, že máte chvíli pokoj, ale..... NEMÁTE. V kuchyni došlo k urpunýmu boji, preclik zvítězil a nařítí se do kópelky vám to sdělit a zároveň vás v rámci oslav vítězství opětovně orazítkovat plyšovým humusem. Neubijete ho, protože jste se za á) udusili pastou a za bé) ho odstrčila flekatá husa, která si přišla stěžovat, že jí preclik přepral a ona nemá nic a smutně čučí.

Jen asi pět vteřin, aby boje vypukly naplno. Tentokrát vám v záběru zůstanou oba a vy můžete sledovat různé taktiky. Jednou z nich je, že ten komu jest kachna v peleríně vyškubnuta, jde zákeřně tomu, kdo se obohatil, po nožičkách. Hlavně po těch zadních, protože to způsobí, že se dotyčný musí sklonit a ohnout dozadu a to už nejní tak stabilní a útočník má šanci vyškubnout milou kachnu tomu, kdo ji zrovna drží. Aby si to vzápětí vyměnili, protože ten druhý nejní až takovej hlupák, aby neudělal totéž. Vítěz pak slavně kachnu šestsetkrát zabije. Rumíček je ten filuta, takže ten používá občas i sofistikovanější metodu, než je hrubý násilí.

Popadne cokoliv ve svém okolí - klidně i kousek papírový krabičky a začne předstírat nesmírný bohatství o jakým se Taliprtce nikdá ani nesnilo. No a ta je bohužel jaksi stížena tou mozkovou nedostatečností a nulovou dlouhodobou pamětí, takže si neuvědomuje, že už mu na to milijounkrát skočila a učiní tak po milijountýprvý. A kachna opět mění majitele. A vy máte co dělat, abyste si nevymlátili chrup kartáčkem, nebo nevydloubli oko řasenkou, jak se smějete.

Tohle ráno, o kterém píšu, Rumíček vyšperkoval o novinku. Hópnul občas na pelíšek a tam..... třísknul tlapou do prdícího prasátka potápěče. Prasátko potápěč, to je velká audorýda pro Talířovou. A pokaždý, když prasátko zaprdí, uvede to Talířovou do jakýhosi zamyšlení. No zamyšlení, to je v jejím případě asi dost silný slovo, ale způsobí to, že ukončí všechny aktivity a čučí. Má s prasátkem takovej podivnej vztah. Něco mezi obavama, aby mu neublížila /ona?????/ a respektem /aby prasátko neublížilo snad jí???. Každopádně to vypadá, že Rumouš to ví a využívá toho. Hópane na ten pelech, třískne do prasete akachna je jeho □ .

Uprostřed těch všech jejich tahanic a strkanic a dobírání si jeden druhého jsem byla svědkyní i jedny tiché komunikační chvíle. Kdy my lidi jsme totálně odstřiženi od toho, co se mezi zvířaty děje (a mě to děsně mrzíí). Rumouš zrovna díky prasátku získal majetek, ale ten najednou nebyl podstatný. Jen tak si sednul na kraj pelíšku a nečinil ničehož. A Tali přišla k němu, měli hlavy u sebe a zapnuli jakousi nám navždy skrytou komunikační linku. To není o tom, že ti psi strnou, že se “zamyslí”, začučí, nebo prostě nic nedělají. Ne, tam ta komunikace opravdu běží, jenže prostě tak, že o ní “nevíme”. Tady si nepomůžeme pozorování toho, jak který pes stojí, co dělá, jak kouká atd. Ne. Tady se zdánlivě neděje vůbec nic a přesto spolu ti dva “mluví” . Není to nějaký emotivní rozhovor , nebo, že by se vzájemně uklidňovali, ujišťovali o vzájemnosti.... to vůbec, je to velmi poklidný a hluboký, nebo jak to říct. Těžko odhadnout, jaký informace si zrovna sdělují, ale rozhodně si je sdělují a nepřijde mi, že by se to ani vztahovalo k té hře, kdy by se třeba ten jeden omlouval, za něco, co bylo za čarou, nebo ten druhý tu hru klidnil, to vůbec právě ne, to poznáte z jejich gest, ale ty jsou teď mimo hru, ty nepoužívají. A je to hrozně hezký se na to dívat. Netrvá to dlouho. A pak zase fungují dál.

Ten rozhovor mě vtáhl do děje. Když “domluvili, šla jsem za nima z té koupelny a byli jsme tam tak všichni tři na hromadě. Tali se vycabila, že chce drbat pupík a ten pometloň zrzavej, kterej nemá bitek nikdy dost, mě zase atakoval tou hnusobou slizatou. Tu jsem mu odebrala a podařilo se mi ho přesvědčit, že teď nastala chvíle pro klid a mazlení.

Bylo to moc hezký, tichý avzájemný a je mi děsně líto, že nemůžu být součástí toho

jejich, nám navždy nerozluštitelného, rozhovoru.

